

OPINIONS

Nº 136 - any 2022

Bocins de vida

Per sort, ha finalitzat el 2021. Un any complicat que ens ha fet adonar de la feblesa humana davant virus, fenòmens sísmics, erupcions volcàniques i desbordament de rius que han originat tristor, solitud, defalliment, inclús patiment de fam, per una part de la humanitat.

En un moment d'assossec i reflexió, mirant les flames de la llar de foc, i, amb música de fons, reulo en el temps i rememoro bocins de la meua vida.

Sent època de Reis, el primer que em ve a la ment, és l'entusiasme que em produïa durant la meua infantesa, deixar al menjador de casa, torrons i moscatell per Ses Majestats, un gibrell ple d'aigua per als camells, i, anar-me'n a dormir, molt d'hora, desitjant que arribés l'endemà per a veure si els Reis havien dipositat damunt les meves sabatetes, ben enllustrades, el que els havia demanat.

També recordo dels meus fills, els nervis i la il·lusió que els produïa llevar-se de bon matí i obrir caixes i paquets per a comprovar si les seves peticions havien estat ateses.

Els records d'adolescent, són els passats en un internat de monges escolàpies a Olesa de Montserrat, estudiant, resant i portant de coroneta les monges perquè era una entremaliada i sempre volia saber el "perquè" de tot plegat.

Malgrat que, hi va haver una gran carència afectiva i desconcert, davant emocions i sentiments que anava experimentant, dels quals no se'n podia parlar perquè "era pecat", tinc molts i bonics records d'aquella època.

Però, en sortir de l'internat, amb divuit anys "de llavors", vaig haver d'aprendre a lluitar i enfrontar-me a la realitat de la vida.

Varen ser temps difícils, dels quals només recordo esdeveniments que m'afectaren físicament i emocionalment. No obstant això, serviren per anar adquirint experiències i saber actuar més endavant en societat, com esposa, mare i mestressa de casa.

El temps anà passant i arribà un moment en què desitjà formar una família. Primer amb qui havia escollit com espòs i, més tard, veient com els meus fills anaven creixent i fent-se homes, fins que, varen abandonar el niu per a formar-ne un de propi. Recordo el buit i l'enyorança que sentia cada vegada que arribava a casa i no hi eren. Aquest sentiment, i part de la manca de responsabilitats que havia tingut fins aleshores, ocasionà que la monotonia anés prenent possessió en el meu cos i en la meua ànima.

Aquesta rutina durà anys fins que, de sobte, es creuà pel mig del meu desert emocional, una persona que va tornar a despertar en mi un torrent de sentiments, d'il·lusions i de desitjos quasi oblidats.

Però, de vegades, aquests anhels, no tenen res a veure amb el que acaba succeint.

Potser per pors o per l'educació rebuda, no faltà una sensació de culpabilitat que originà un daltabaix en els meus valors establerts.

¿Què podia fer davant d'un sentiment que, encara que era correspost era platònic i no tenia ni cap ni peus?

De seguida ho vaig saber. Les obligacions i responsabilitats s'imposaren fent que, bocins de vida que m'haguessin donat un grau de felicitat superlatiu, quedessin en... no res...

I així fou com la monotonia tornà a fer acte de presència, només atenuada pel record d'una passió tant gran i profunda com inassolible.

Com diu el Talmud (tradició oral jueva des de fa més de dos mil anys), amb una metàfora molt significativa: *“Una gavina i un peix poden enamorar-se, però, de què serveix, si a causa de la seva dissemblança no poden fer un niu”?*

Donar per acabat un sentiment profund, no s'aconsegueix mai. No existeix l'oblit perquè res es pot esborrar voluntàriament. Mal ens pesi, hi ha vivències i sentiments que han quedat gravats a foc en el nostre interior, sobretot, si han estat importants per al nostre cor i transcendents en la nostra vida.

Cloenda

Malgrat hi ha qui gallardeja que demostrar sentiments és un signe de feblesa, potser perquè mai els ha experimentat, gaudir-los és un privilegi, que no està a l'abast de tothom.

Però, a part de la “fredor” emocional innata en aquestes persones; en general, estem tan acostumats a posar-nos una mascareta i fer “el que toca” amagant el que ompliria molts buits anímics que ens atapeïrien de joia, que deixem de banda el que pertany a fer o rebre demostracions “amoroses”.

Quantes coses ens hem perdut per la moral que ens varen inculcar basada en principis religiosos que, ben segur, van estar emesos amb la millor intenció, però que, han quedat obsolets per la rapidesa de l'evolució del món, per descobriments científics i altres, que no cal especificar, perquè són més que sabuts.

¿Hem estat esclaus d'aquestes ensenyances que ens han fet deixar de banda satisfer sentiments, que sorgien des de la profunditat del nostre interior dient: “per què no”? ¿Ha arribat el moment d'airejar l'ànima del que l'oprimeix, oblidar tantes imposicions que “calen fer” i gaudir del bo que la vida posa al nostre abast?

Preguntes que cadascú pot respondre com cregui més oportú.

Particularitzant

Desitjo que els Reis us hagin deixat humanitat, paciència, bon humor, fe, esperança i un sac ben gros ple d'amor, perquè (quan ens deixin), el feu servir per acariciar, fer abraçades i petons d'aquells que treuen l'alè i no s'obliden.

Visquem, riem, estimem, perdonem i gaudim de la vida, perquè tard o d'hora es presentarà el punt final i no valdran penediments pel que vàrem deixar de fer.

Somnis, vivències, tot plegat... bocins de vida.

Maria Mercè Usón